

[Hanne Reintoft.]

på typografernes energiske protester mod dette lovforslag og på den omstændighed, at man normalt fagretligt anerkender sædvane. Jeg tror, at en vedtagelse af lovforslaget uændret på disse punkter vil have nok så alvorlige aspekter, og jeg skal indtrængende henstille, at vort ændringsforslag her vedtages.

Arbejdsministeren (Lauge Dahlgaard): I revisionen af arbejdsløshedsloven er det forslag, som i dag er til anden behandling — som flere har været inde på — den anden fase. Det drejer sig om anvisningen, mens første fase drejede sig om arbejdsløshedsforsikringen. Arbejdsløshedsforsikringsudvalget af 1964 er i gang med at udarbejde grundlaget for en tredje fase omfattende en gennemgribende teknisk revision af loven, hvorunder også visse realitetsproblemer skal behandles, således efter det kommissorium, udvalget har fået, bl. a. spørgsmålet om forsikring af deltidsbeskæftigede samt ændrede principper for arbejdsløshedsydelse med sigte på, at disse kommer til at bygge på princippet erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Men den fase, vi nu har til behandling, drejer sig altså om anvisningsproblemerne.

Som nærmere omtalt ved fremsættelsen af lovforslaget er der, både hvad angår det principielle indhold i lovforslaget og dets tidsmæssige placering i den løbende reformering af arbejdsløshedsforsikringslovgivningen, enighed mellem repræsentanterne i arbejdsløshedsforsikringsudvalget for de nærmest berørte parter. Der syntes i fjor, da første fase gennemførtes her i tinget, tillige at være politisk enighed i hvert fald mellem de 4 største partier. I overensstemmelse hermed gav jeg ved første behandling for et par måneder siden udtryk for, at vi må igennem denne anden fase, før vi kan gå over til tredje, og dette standpunkt må jeg fastholde i dag.

Da spørgsmålet om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste drages frem — det skete for et år siden, og det er sket i dag — og da jeg i den forbindelse bl. a. af hr. Erling Dinesen er blevet stillet over for spørgsmål, som synes at kræve et lidt mere klart svar fra mig, end jeg finder det rimeligt at jeg skal kunne give på nuværende tids-

punkt, vil jeg knytte nogle enkelte bemærkninger til dette problem.

I forbindelse med stillede mindretalsforslag kan man rejse følgende spørgsmål: skulle man, når man eventuelt løfter loftet i forhold til den hidtidige arbejdsfortjeneste, f. eks. ved at forhøje de 80 pct. til 90, da bevare absolutte grænser for understøttelsen samtidig? Skulle man have en grænse i forhold til gennemsnitsfortjenesten i faget i stedet for eller ved siden af grænsen i forhold til den individuelle løn? Det er jo ret komplicerede spørgsmål, som nok kan kræve en sagkyndig vurdering. Vi ser jo også, at hvor loven i dag har regler om et absolut loft plus en 80 pct. grænse i forhold til individuel løn, dér foreslår S og SF nu alene ændring til 90 pct. i forhold til individuel løn, medens de nuværende regler om det absolutte loft åbenbart forudsættes bevaret. VS vil nu have 100 pct. af den gennemsnitlige løn i faget, men synes at ville have dette kombineret med de nuværende regler om absolutte lofter. Det er ifølge VS-forslagets bemærkninger udtrykkeligt, hvad VS forstår ved en egentlig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Der må her mindes om, at man indtil februar i fjor, da loven ændredes, havde dels absolutte grænser, dels en grænse i forhold til gennemsnitslønnen i faget og desuden en grænse i forhold til individuel løn, nemlig i de tilfælde, hvor et medlem havde lavere løn end fagets gennemsnitlige. I februar 1967 gik man over til princippet om to grænser, nemlig på den ene side regler om et absolut loft, på den anden side en grænse i forhold til individuel løn. Derimod forsvandt grænsen i forhold til fagets gennemsnitsfortjeneste. Dengang blev det såvel af S som SF og de radikale fremhævet, at det endelige resultat må være en egentlig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, og de tre nævnte partier opfordrede arbejdsministeren til at tage dette spørgsmål op i forbindelse med den bebudede tekniske revision af arbejdsløshedsloven, og de forudsatte lovforslag herom, og man forudsatte, at lovforslag herom blev fremsat i folketingsåret 1968-69. Der blev imidlertid ikke givet nogen nærmere præcisering af, hvad der sluttelig skal lægges ind